

[Inge Krogh]

Grunden til, at jeg fremsætter dette lovfor-slag, er bestemt ikke et ønske om at øge fød-selstallet, og jeg mener heller ikke, det har stået nogen steder, eller at jeg på nogen må-de har udtalt, at jeg ønsker at øge fødselstal-let, for det er en helt andet problematik, og det skal denne lovgivning i hvert fald ikke bruges til. Når jeg fremsætter det, er det, for-di jeg ønsker at hjælpe kvinderne.

Som en gynækolog har sagt, er det sådan, at en kvinde på intet tidspunkt er så ensom, som når hun står og skal bestemme, om hen-des barn skal fjernes.

Som det er nævnt flere gange, står der i vores nuværende svangerskabslov, at lægen skal oplyse om, hvad der sker ved abort, og om fornødent henviser til det sociale center. Men hvordan er det i realiteten? Det er i rea-liteten sådan, at mange kvinder kommer til lægen, skriver under på, at de har fået oplys-ning, og derefter bliver indlagt på hospital uden rigtig at vide, hvad det egentlig er, det hele drejer sig om. Flere overlæger har udtalt sig på den måde.

Hvor oplysningen skal lægges, kan man selvfølgelig diskutere. Der blev sagt noget om, at det skulle være i skolerne. Det kan måske lade sig gøre, men i hvert fald ville det være rimeligt, at rådgivningen kom i det øjeblik, hvor kvinden er gravid og ønsker fosteret fjernet.

Der er mange steder, hvor man har obli-gatorisk rådgivning ved abort. Det har man f. eks. i Frankrig, hvor der er fri abort, men der er to instanser. I Sovjetunionen er der en meget grundig rådgivning. Også i DDR er der fri abort, og dér bliver der talt så grund-digt med kvinden, at der faktisk ikke foreta-ges ret mange aborter dér. Jeg har ingen tal, for oplysningerne stammer fra parlaments-medlemmer, som jeg har talt med om dette problem, da jeg sammen med Parlamentarisk Union besøgte dem for et års tid siden.

For nogen tid siden blev der afsagt en dom ved en herredsret i Norge. En norsk præst havde opponeret mod vedtagelsen af fri abort og nægtet at udføre den verdslige del af sit arbejde, og han fik sådan set ret ved retten. Det blev bl. a. sagt i bemærknin-gerne, at abort var at afbryde liv, og at kvin-den kunne have foretaget sin bestemmelse om abort på det tidspunkt, da hun var pres-set af manden eller af økonomiske besværlig-heder. Jeg tror, realiteten er, at kvinden er

presset af ydre omstændigheder. Måske har hun det svært, men så burde man virkelig kunne tilbyde hende en ordentlig social ser-vice, så hun fik det diskuteret igennem og man kunne se, hvad der kunne gøres for hende. Vi burde herinde efterhånden tage mere hensyn til vore børns tarv her i samfun-det end til mange andre, økonomiske ting.

Der er blevet foretaget en undersøgelse; jeg tror, det var Foreningen til Familieplan-lægning, der har fundet ud af, at 80 pct. eller 90 pct. af alle fødte var ønskebørn. Det synes jeg da er dejligt, men så synes jeg også, det ville være rart, om man kunne foretage en undersøgelse af, hvordan de kvinder, der har fået foretaget abort inden for den samme periode, befinder sig, om de også synes, at de er kommet i en ønskestilling ved, at de har undgået deres barn.

Fru Inger Harms og CDs ordfører taler om de illegale aborter og nævner min ung-dom, som ligger meget fjernt. Da jeg har ar-bejdet på kirurgiske afdelinger, kender jeg ud-mærket godt tragedien med illegale abor-ter, og ingen har noget som helst overblik over, hvor mange illegale aborter der var, men bare én er jo en tragedie uden lige.

Men dertil må vi sige, at vores samfund jo har udviklet sig, og i dette tilfælde er det alt-så en rådgivning, jeg gerne ville have gen-nemført. Jeg skal da ikke nægte, at mit partis mål er at komme helt af med loven om den fri abort, men der er jo nu et helt andet syn på den gravide kvinde, og forhåbentlig bliver det endnu bedre, så vi i højere grad forstår at hjælpe hende og hendes barn, hvad der er så nødvendigt.

Der har været ret stille om abortdebatten siden 1977, da kristeligt folkeparti havde sit forslag fremme om en helt ny svangerskabs-lov, altså imod den fri abort. Der er sket det, at jeg siden for ca. et halvt år siden, altså i slutningen af 1981, har fået mange henven-delser. Jeg aner ikke hvorfor. Men pludselig begynder der at komme henvendelser fra skoler og fra seminarier om at få oplysninger og materialer, om at komme herind til samta-le. Der er altså på en eller anden måde ved at ske noget ude i befolkningen, og man kan se, der må gøres noget ved den tragedie, som jeg tror det, at der foretages abort, er i hvert fald for en meget stor del af kvinderne.

Som det blev nævnt – jeg tror, det var af CDs ordfører – er biskop Bertelsen begyndt